21/01/2023

Μιλώντας για την πίστη στα παιδιά μας σήμερα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Για πολλά νοιαζόμαστε οι μεγαλύτεροι να μάθουν τα παιδιά μας σήμερα. Θέλουμε να έχουν τις απαραίτητες γνώσεις, όπως το σχολικό πρόγραμμα επιτάσσει, να συμπληρώνουν το πρόγραμμά τους με τον αθλητισμό, με την μουσική, με πολεμικές τέχνες, με χορό, με μύηση στον κόσμο των ηλεκτρονικών υπολογιστών, ώστε να μπορούν να προχωρούν με ολοκληρωμένη κατάρτιση στην ζωή, αλλά και να περνούν καλά, καλλιεργώντας τάλαντα που πιθανόν να έχουν. Μας ενδιαφέρουν και οι κοινωνικές δεξιότητες, διότι θέλουμε τα παιδιά μας να έχουν καλή σχέση με τους γύρω τους, να μην είναι απομονωμένα, αλλά και να μπορούν να φέρονται όσο το δυνατόν καλύτερα, σε μία εποχή έλλειψης σεβασμού και συνήθους αναίδειας.

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Διαπιστώνουμε όμως ένα έλλειμμα. Η πίστη δεν είναι στις προτεραιότητες των ενδιαφερόντων μας. Χωρίς να είμαστε απορριπτικοί, εντούτοις αρκούμαστε είτε σε ό,τι έχει απομείνει από το μάθημα των Θρησκευτικών στο σχολείο, είτε σε κάποιον εκκλησιασμό στις γιορτές, είτε στην τήρηση κάποιων εθίμων, ίσως και κάποιοι από μας να στέλνουμε τα παιδιά μας σε κατηχητικές συνάξεις, όπου ακόμα γίνονται. Η πίστη όμως δεν είναι καθημερινότητα στην ζωή των περισσότερων οικογενειών. Ευλογημένες συνήθειες όπως το σημείο του σταυρού στο τραπέζι, η νηστεία της Τετάρτης και της Παρασκευής, το καντήλι και το λιβάνι στο εικονοστάσι, μία αναφορά στην ζωή του Χριστού, στα θαύματα και τις παραβολές, η συμμετοχή στην θεία λειτουργία της Κυριακής και η θεία κοινωνία, η προσευχή, οι μετάνοιες, αλλά και η συζήτηση με γνώμονα τις αρχές και τις αξίες της πίστης για τα προβλήματα που αναφύονται στην ζωή μας και στην ζωή τους δεν είναι σημάδια τα οποία κάποιος εύκολα συναντά στους πολλούς.

Κάποιοι θέλουν να μιλήσουν για την πίστη. Απευθύνονται σε πνευματικούς-εξομολόγους, διαβάζουν βιβλία πνευματικά, προσπαθούν να ακούσουν μέσα από το Διαδίκτυο ομιλίες, συμβουλές, τρόπους για να απευθυνθούν στους νεώτερους, ώστε να τους οδηγήσουν πιο κοντά στον Θεό. Όμως η πίστη δεν θέλει τόσο κήρυγμα, όσο παράδειγμα. Θέλει μετοχή στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας, ώστε τα παιδιά να αισθάνονται ότι δεν είναι θεωρία, αλλά εμπειρία και γιορτή. Η πίστη είναι αγάπη, όχι γενικά και αόριστα, αλλά ως συνάντηση με τον Χριστό, που αγαπά, συγχωρεί, στηρίζει, μιλά μέσα από το Ευαγγέλιο στον καθένα. Ο κύριος τρόπος να μιλήσουμε στα παιδιά μας για την πίστη είναι να την ζούμε στα ευχάριστα και στα δύσκολα της δικής μας ζωής. Να ζούμε όπως πιστεύουμε, αυτό είναι το κλειδί.

Η Εκκλησία χρειάζεται να αναδιοργανώσει την κατήχηση. Δεν είναι θέμα μόνο μιας πιο σύγχρονης γλώσσας ή της υιοθέτησης συμπληρωματικών μεθόδων, όπως οι παράλληλες δραστηριότητες, οι κατασκευές, η χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας. Είναι το να εκπέμπει η ενορία και η επισκοπή ένα αίσθημα ότι η νεότητα δεν είναι πάρεργο, ούτε επιδίωξη έκφρασης αριθμητικής δύναμης, αλλά το μέλλον της Εκκλησίας. Η προσωπική σχέση του ιερέα με τα παιδιά και τους νέους, οι κατηχητές και οι κατηχήτριες που θα προέρχονται από την ενορία και θα συμμετέχουν στην ζωή της, κυρίως όμως η επαναδιοργάνωση της ενορίας ως ευχαριστιακής κοινότητας, στην οποία όσοι συμμετέχουν χαίρονται και παίρνουν ζωή, γεννούν την αίσθηση στους ς νέους ότι η πίστη μιλά και, ταυτόχρονα, οικοδομεί. Και τότε, ακόμη και η λειτουργική γλώσσα δεν θα είναι εμπόδιο, αλλά ωραία πρόκληση!

ΠΗΓΗ: www.pemptousia.gr

themistoklismourtzanos.blogspot.com